

Св. Григорій, заповѣдалъ веднага на слугы-ты си, да го окжиятъ и облѣкжтъ въ приличнѣ дрехѣ, па тогава да го доведжтъ пакъ. Като ся прѣдстави и сега прѣдъ събрание-то мнимый вжглещаръ, нѣсамо не ги разсмиваше вече, ами ся смаяхъ сичкы-ты отъ разумны-ты му отговоры, съ кои-то отговаряше на Св. Григоріевы-ты питанія, — толко добръ познаваше той Св. Писаніе. Слѣдъ единъ длгъ испытъ, сичкы съгласно го избрахъ и накарахъ Св. Григорія, да имъ го ржкоположи. Той разумно управляваше черковѣ-тѣ, коя-то му бѣше повѣрена, дордѣ станъ и мжченическѣ жертва, изгорѣнъ, прѣзъ Деціево-то гоненіе. (Память-та му е на 12-ый Августъ).

§. 21. Гоненія, кога-то царувахъ Валерианъ и Аврелианъ. Мжченици: Св. Лаврентій и Киприанъ.

До колко-то царуваше императоръ Галлъ (251—253) гоненіе-то що-годѣ бѣше поослабнѣло; нъ на Валерианово врѣмя (253—260) то си поднови пакъ силы-ты. Подбужданъ отъ любимца си Макрина, много ревностенъ язычникъ, Валерианъ заповѣдалъ: епископи-ти, пресвитери-ти и диаconi-ти да ся наказвать; на сенаторы-ты и другы-ты благородници, да отнимжтъ чинове-ты и имоты-ты; а просты-ты хора да ся пращать въ рудници-ты. Нъ подиръ двѣ години Валерианъ былъ заробенъ отъ Персійскыя царь Сапорида, и гоненіе-то ся прѣкратило. Сынъ му Галліенъ, чрѣзъ одного отъ едикты-ты си, даже прѣдоставилъ на Християны-ты пълнѣ свободѣ въ вѣроисповѣданіе-то имъ, и християнство-то, дордѣ царувалъ той, ся вмѣстило помежду дозволены-ты религіи. Подиръ него, императоръ Аврелианъ негли щяше да поднови гоненіе-то пакъ, нъ го прѣварила смъртъ, и отъ тогава цѣли 40 години християнска-та черкова си бѣше спокойна. Отъ мжченицы-ты, кои-то пострадахъ на Валерианово врѣмя, по-забѣлжжителни сж: Римскый епископъ Стефанъ, кого-то, като служяше св. службѣ, бѣхъ заклали; неговый прѣемникъ Сикстъ заедно съ диакона си Лаврентія, и прочютый Картагенскы епископъ, Киприанъ. Нъ най-голѣмъ и даже необикновеннѣ душевнѣ коравинѣ показалъ тука Св. Архид. Лаврентій. Слѣдъ наказаніе-то на неговъ епископъ Сикста, Римскый префектъ му поискалъ на римскѣ-тѣ черковѣ имота, кой-то му билъ повѣренъ. Добръ, казалъ Св. Лаврентій, да ти го дамъ, и му поискалъ три дни срокъ, за да го прибере. Въ това врѣмя той събралъ сичкы-ты хромы, слѣпы и другы недужны, кои-то милостиво поддържали черкова-та, па ги завелъ при префекта, думащень: «Ето ни имотъ-тъ!» Тогава той ся ядосалъ и веднага заповѣдалъ да го опежтъ на желѣзнѣ решеткѣ върху слабъ огнь. Святія прѣтърпявалъ голѣмы-ты мжкы съ необикно-